

O Ğ L A K K L A S İ K L E R İ
Ö Z E L S E R İ

M. TURHAN
TAN

OSMANLI RASPUTİNİ
CİNCİ HOCA

İSTEMEM, İSTEMEM, İSTEMEM!

Kapı ağası kafesin kapısını açtı, hem ağlar hem güler bir sesle matemli müjdeyi kekeledi.

“Mübarek başınız sağ olsun. Şevketlû karındaşınız Sultan Murad göçtü. Artık taht sizin, saltanat sizin, buyurun!”

Mahpus Şehzade İbrahim, alık alık kapı ağasının yüzüne bakıyor, ne söylediğini anlamamış gibi davranıyordu. Bir eli kırmızı atlas çakşırına sokulu, bir eli de bıyıklarına takılıydı. Dağınık saçları arasında kırmızı bir gül vardı. Göğsü göbeğine kadar açıktı.

Bir kardeş ölümünden doğan saadetin, taze bir mezar üzerinde yükselen taç ve tahtın müjdecisi, bu sersem sessizliği hayretle süzüyor, hafif hafif yutkunuyordu. Baştan başa geçmesi mukadder olan tacın yeni sahibini beklediğini, tahttan mezara geçen ölünün çarçabuk gömülmesi lazım geldiğini, cülus şenliklerine başlanabilmesi için acele edilmesi icap ettiğini ve bütün bu işlerin şu alık genci harekete geçirmekle başarılacağını düşününce, hayretten sıyrıldı, müjdesini kelime kelime tekrar etti.

“Mübarek başınız sağ olsun. Şevketlû karındaşınız Sultan Murad göçtü. Artık taht sizin, saltanat sizin, buyurun!”

Genç mahpusun gözlerinde şimdi garip bir ışıık belir-miş, sarımtırak yüzüne bir tebessüm yayılmıştı. Düşünü-yor ve gülüyor gibiydi ama gene cevap vermiyor, deli deli bakarak ve deli deli gülererek çakşırını karıştırıyordu.

Kapı ağası yeni baştan şaşırmış ve padişahlık müjde-sine karşı bu kadar kayıtsız kalan şehzadeyi nasıl duy-gulandıracağını üzüle üzüle düşünmeye dalmıştı. Sert davranamazdı. Çünkü karşısında elpençe divan durduğu bu alık genç, Osmanlı tahtının biricik vârisi, en güçlü bir saltanatın tek başına sahibiydi. Daha yarım saat önce mil-yonlarca insanın hayatını avuçlarında tutan, küçük bir sözle küreyi ateşlere verme kudretini taşıyan Sultan Mu-rad gibi korkunç bir yaratık bile, rahat döşeginden mezara gitmek için şu sersem delikanlının iradesini bekliyordu. Bu ayarda bir adama en büyük müjdenin de üç kere söy-lenmesine imkân yoktu ve böyle bir cüretin çok pahalıya, hatta hayatına mal olması muhtemeldi.

Zavallı kapı ağası içine düştüğü çıkmazdan kurtulmak için kafasını yorup dururken şehzadenin sağ eli çakşı-rından çıktı, sol eli bıyıklarından ayrıldı, yüzündeki te-bessüm silindi, gözlerindeki ışık söndü ve dudaklarında ürkek bir cümle belirdi. “İstemem, istemem, istemem!”

Müjdeci saraylının ağzı bir karış açılmıştı ve gözle-rine padişahlık istemeyen adamın delirip delirmediğini araştıran ıstıraplı bir merak dolmuştu. Padişahlık nasıl istenmezdi ve yıllardan beri şu kafeste saltanat nöbeti bekleyen bir şehzade, o nöbetin geldiğini duyar da nasıl heyecanlanmazdı?

Kapı ağası bu garip denklemini nasıl çözeceğini araştırır-ken, genç mahpus üzerinde oturduğu minderden sıçradı,

kendisine saltanat müjdesi getiren adamın yakasına sarıldı, “Seni gidi melun seni” dedi. “Bir tutam canın varken bana düzen kurmayı dilersin, hile düzersin ha. Allah karındaşıma uzun ömürler versin. Bana ne tahtın lüzumu var ne tacın. Senin de burada işin yok. Yürü yerine. Yoksa karındaşımanın mübarek başı için otuz iki dişini bir yumrukta kırarım!”

Herifin bir kelime daha söylemesine meydan vermedi, beline güçlü bir tekme vurarak dışarı attı, kafes kapısını kapayıp sürgüledikten sonra minderine uzandı, iki elini çakşırına sokarak deli deli söylenmeye koyuldu.

“İstemem, istemem, istemem!”

Silahtar, çuhadar, imam ve bir yığın köle, ayaklarıyla çenesi tülbentle bağlanmış, üstüne bir şal sarılmış ölünün başında yeni padişahı bekliyorlardı. Sarayın camlarını, çerçevelerini ilk matem dakikasında kıran, yanık vaveylalar koparan halayıklar, ağlar gözle yeni efendilerine görünmenin yakışıksız düşeceğini düşünerek seslerini kesmişler, yaşlarını silmişler, Valide Sultan’ın etrafında toplanarak tahtın, tacın ve saltanatın yeni sahibini bekliyorlardı.

Valide Kösem Sultan dalgındı. Eşsiz iki zümrüde benzeyen iri gözleri yarı kapanık, tombul iki yakut parçasını andıran gül yanakları biraz soluk, üst üste gelmiş iki ince dilim alev biçimindeki dudakları yumuk yumuk olmuş derin derin düşünüyordu. Bir oğlunun mezara düşmesinden elemelenmemiş, başka bir oğlunun tahta çıkmasından da neşelenmemiş gibiydi.

Kösem Sultan, bir Rum papazının kızıydı. Adı Anastasya’yken konu komşu arasında Nasya diye çağırılıyordu.

Halayık olarak saraya satıldıktan sonra Mahpeyker adını aldı, kısa bir müddet sonra da Sultan I. Ahmed'in en sevgili hasekisi oldu. Ama âşık eşiyle baş başa geçirdiği demler uzun sürmedi, kanının en coşkun devrinde dul kaldı.

Kocası yirmi sekiz yaşında ölmüştü. O günden beri yirmi üç yıl geçtiği hâlde Kösem, henüz yıpranmamış beyaz bir gül hâlindeydi. Ne renginde ne de ıtırında eksiklik vardı. Eğer yirmi üç uzun yılın her günü bir çeşit elemle geçmiş olmasaydı bu olgun gül, belki büyümlü bir gonca gibi taze görünecek ve her göze şaşkınlık verecekti.

Elemli bir dulluk hayatı, tabiatın "sürekli bekâret" örneği olarak yarattığı bu mis kokan vücuda olgun bir gül siması vermişti. Küçük bir fiske, serseri bir yel, bu gülü tarumar edebilirdi. Bizzat Kösem, kendi durumunu idrak ettiği için duygusuna zekâsını hâkim etmek yolunu tutmuş, derin bir kabullenişle elemi neşe saymaya alışmıştı. Kocasının kardeşi I. Mustafa'nın iki kere tahta çıkarak padişahlık yaptığı günlerde eltisinin üvey oğlu Genç Osman'ın saltanatı yıllarında ortağı Mâhifuzur'un sitemlerine, hakaretlerine hep bu alışkanlık sayesinde tahammül ettiği gibi öz oğlu Sultan Murad'ın kahırlarına, esnemelerine de gene bu hissi siyasetten aldığı kuvvetle göğüs germişti. En sevgili oğlu Kasım, Sultan Murad'ın iradesiyle boğulurken bile ıslıl ıslıl zümrütlerini ıslanmış gören yoktu.

Bir kere, yirmi üç yıllık dulluk hayatında topu topu bir kere soğukkanlılığını kaybetmiş, müthiş bir heyecan geçirmiş, sinir buhranları içinde deli olacak hâle gelmişti. Ona bu ruh sarsıntısını veren gene Sultan Murad'dı. Çünkü sağ kalan tek kardeşini, Kösem Sultan'ın son yavrusunu da öldürmek istemişti. Bir oğlunun gözü önünde

boğulmasına tahammül eden ana, bu ikinci felaketi sükûnetle karşılayamadı. Tâcdar katille pençeleşerek yavrusunu ölümden kurtardı. Hayatını iki kere kendine borçlu olan o şehzade şimdi tahta çıkıyordu ve şüphe yok ki şükranını ödemeye çalışacaktı.

Kösem Sultan bu düşünceyle elmas hayaller işliyor, oğlunun koşa koşa gelip elini öpmesini bekliyordu. Ancak, kapı ağasının tekmelenmiş belini tutarak ekşi bir yüzle yanına gelmesi ve “Şehzade Hazretleri padişah olmak istemiyor” demesi üzerine şaşırdı, “Nasıl, nasıl” dedi, “oğlum padişahlık istemiyor mu?”

Kapı ağası boyun kırdı, duyduklarını anlattı.

“Beli sultanım, istemiyor. Tesbih çeker gibi boyuna ‘istemem, istemem, istemem’ diyor.”

Tombul dul, kamçılanmış gibi bir hızla yerinden sıçradı, “Kardeşinin ölümüne inanmamış, tuzağa düşmekten korkmuş olacak. Bari ben gideyim de aslanımın korkusunu gidereyim” dedi.

Biraz sonra, saray ağalarını ve iç oğlanlarını ardında sürükleyerek şehzadeye cezaevi olan dairenin, tarihî adıyla kafesin önüne gelmiş, içeriden sürgülü kapıyı açtırmak için yalvarıyordu.

“Oğlum, aslanım, kapıyı aç, gelen benim, ananım. Sana diyeceğim var.”

Oturduğu minder üzerinde kımıldamayı bile külfet sayan İbrahim, diline doladığı nakaratı tekrar etti.

“İstemem, istemem, istemem.”

Kösem, tahtın eşiğinde deliliğini ilan eden oğlunun bir felakete sebep olacağını düşünerek titizlendi, yumuşak ve okşayıcı bir edayla konuşurken sesini sertleştirdi, “Aslanım” dedi, “başın sağ olsun, kardeşin öldü. Gel, çık!”

Cevap, aynı teraneden ibaret kaldı.

“İstemem, istemem, istemem.”

Ağalar ve içoğlanları dudaklarını ısırarak birbirlerine bakıyorlardı. Valide Sultan, deli bir padişaha şimdiden saygısızlık hissettiren bu bakışlardan ıstırap ve ağır bir hicap duydu, kendisinin deliliğe de tahakküm edeceğini anlatmak için pervasız davranmaktan başka çare bulamadı, ağalara demir kapıyı göstererek emir verdi. “Kırın!”

Dışardan hücum, içerden feryat başlamış, Osmanoğulları tarihinde eşi olmayan bir sahne yüz göstermişti. Bir deliyi zorla tahta çıkarmak isteyenlerle mahpusluğu sultanlığa tercih eden o deli, önünde ve ardında yer aldıkları demir kapıyı mihver yaparak boğuşuyorlardı. Nihayet kapı kırıldı, anayla, oğul yüz yüze geldi.

Bu, bir yandan acıklı, bir yandan da gülünç bir karşılaşmaydı. Saçı güllü, göğsü kıllı, çakşırı düşük şehzade, kollarını ileri uzatarak boyuna, “Gelmeyin, gelmeyin” diye haykırıyordu. Baş örtülü, yeşil gözleri hiddetten pırıltılı ana, kucağını açarak ve sesini yumuşatmaya çalışarak, “Gel aslanım, gel civanım” ezgisiyle onu yakalamaya çalışıyordu.

Saraylılar dışarıda kalmışlardı, yalnız kapı ağası Valide Sultan’ın yanındaydı. Ortada cellat, kement ve kılıç yoktu. Buna rağmen şehzade, “İstemem, istemem, istemem” diye çırpınmakta, geniş hapis odasının bir köşesinden öbür köşesine kaçmakta ısrar ediyordu.

Kösem, bu kaçıp kovalama oyununun uzun süreceğini anladığından, padişahlara köle elinin değmeyeceği, değmeyeceği hakkındaki saray kanununu o an için ayak altına aldı, kapı ağasına fısıldadı.

“Yakala, incitmeden tut, koluna gir.”

Deli şehzadenin yakalanmasıyla beraber, kendisi de koştu, sağ koluna girdi. “Aziz başına” dedi, “ant içiyorum. Kardeşin öldü.”

Şehzade, nemli gözlerini anasının yüzüne dikti, gamlı gamlı baktı, uzun uzun inledi.

“Siz beni aldatırsınız, canıma kıymayı dilersiniz. Bana saltanat gerekmez. Karındaşım sağ olsun.”

Geri geri çekiliyor, dışarı çıkmamak için bütün gücüyle çırpınıyordu. Kösem bu durumda dil dökmek, mantığa başvurmak gereğini duydu, delinin güllü saçlarını okşayarak anlattı.

“Kardeşin sağ olup da seni öldürtmek istese beni mi yanına yollardı? Haydi yolladı diyelim. Allah etmesin. Allah etmesin, sana kıyılacaksa koluna girip dışarı çıkarmak neden? Cellatlar gelirdi, boynuna kement atılırdı, kârın tamam olurdu. Mademki bunlar yapılmıyor, demek ki kötülük yok. Sen de kölelerine, kullarına karşı gülünç olma, padişahlığını takın, taşra çık, neredeyse vezirler, hocalar, ocak ağaları elini öpmeye gelecek. Onlar da bu hâlini görüp üzölsünler mi?”

Deli gencin gözü önünde hep korkunç kardeşinin kanlı gözleri, sert çehresi dolaşüyor ve korkudan ayaklarının bağı çözüldüğü için ileriye doğru adım atamıyordu. Anasının sözlerinden biraz ümide düşmüş, kardeşinin öldüğüne inanmaya meyletmişti ama göz bebeklerine yapışan kardeş hayalîni bir türlü uzaklaştıramadığından gene durduğu yerde kalıyordu. Yalnız bağırıyor, çırpınıyor hatta, “İstemem” bile demeyerek dört yanına bakınıp duruyordu.

Kösem onun aklını başına getirmek, korkusunu gidermek, yürümesini mümkün kılmak için son çareye başvurdu, “Aslanım” dedi, “kendiniz varın, nazar eyleyin. Ölü rahat döşegindedir. Teneşire konmak için iradeniz bekleniyor.”

Bu tavsiye, onu biraz daha umutlandırdı, diz bağlarına güç verdi. Şimdi geri kaçmaktan çok ileri gitmek eğilimi gösteriyordu ama gene tereddüt, telaş ve korku içindeydi. İki adım ileri atıyorsa bir adımını mutlaka geri alıyordu. Kendisini koltuklayan kadında da, erkekte de tahammül kalmamıştı, için için homurdanıyor, ter içinde bunalıyorlardı.

Eğer Osmanoğullarından başka bir şehzade daha bulunsa, Kösem Sultan bu zahmetlere, şüphe yok ki, katlanmayacak, süt emer bir hâlde de bulunsa onu şu delinin yerine tahta oturtacaktı. Ama Sultan Murad üç kardeşini boğdurarak saltanatı bu mecnuna bırakmıştı. Sadrazaman, şeyhülislamın, ocak ağalarından birinin padişahlığa geçmemesi için şu korkak, şu sarsak, şu deli gencin her densizliğine tahammül etmek gerekiyordu.

Bununla beraber kapı ağası da, Kösem de işi zora çevirmişler, inatçı deliyi sürüklemeye koyulmuşlardı. Dışarıdaki kalabalığın cellatca değil, kölece davranmaları, yerlere kapanıp saygı göstermeleri İbrahim’e derece derece yürek pekligi verdiğiinden sürüklemek işi artık kolaylaşmış, hapishaneye dönüşmüş dairesinden adım adım uzaklaşmak mümkün olmuştu.

Deveye hendek atlatanlar yüreklerinde açılan tebessümü hazmetmeye çalışarak, hendek atlayan deve de bön bön bakınarak yürüyorlardı. İçoğlanlarının uzun entarileri

yelpazelenmiş, ağaların pembe kürkleri kahkahamsı bir ferahlıkla açılıp kapanmaya başlamıştı. Deliye kafesten çıkarmak, tahta doğru yürütmek herkesi sevinç içinde bırakmıştı. Henüz sevinmeyen deliydi, o da yüreğini neşeye açmak için son tereddüt dakikalarını yaşıyordu.

İşte bu sırada ve ağalarla içoğlanlarının deliye güven telkin etmek kaygısıyla sık sık alkış savurdıkları anda kapı ağasının gözü ilerdeki demir kapıya uzandı ve yüzüne telaş gölgeleri yayıldı. Kapıda dev cüsseli bir adam duruyordu.

Kapı ağasının bu durumda telaşa düşmekte hakkı vardı, çünkü korkunç endamını demir kapı önünde şahlandıran adam sakallıydı. Oysa harem dairesinin bu kısmına ve bilhassa şu demir kapı önüne bostancıbaşlarından başka hiçbir sakallı şahsın gelmesine imkân yoktu. Bostancıbaşılarsa ancak kafaları koparılacak kimseleri yakalamak için oraya gelebilirlerdi.

Deli İbrahim de anlamlı ve anlamsız bütün saray âdetlerini bilenlerdendi. Sağlığı bozuk, algılaması gevşek, iradesi zayıf bulunmasına, okuyup yazması son derece kıt olmasına rağmen yıllardan beri içinde yaşadığı kafeste, kendisiyle temasa izinli olanlardan o âdetler hakkında ders alıyordu. Bu nedenle demir kapı önünde sakallı bir adam görünce yeni baştan korkacak, yeni baştan yaygara koparacak ve belki ipi kırıp kafesine kaçacaktı.

Kapı ağası işte bunu düşünerek telaş gösterdi, içağalarından birini ileri saldırdı, demir kapı önünde selam vaziyeti alıp yeni padişahı bekleyen heybetli adama, Sadrazam Kara Mustafa Paşa'ya hemen oradan uzaklaşmasını söyledi.

Hiçbir okçunun delemmediği kalkanları bileğindeki yaman güçle süzgeçe çeviren, en güçlü öküzleri tek bir kılıç darbesiyle ikiye bölen, yüz elli kilo ağırlığında pehlivanları kemerlerinden bir elle yakalayıp uzun dakikalar tepesi üstünde döndüren Sultan Murad, kendini kubbealtında temsil edecek sadrazamları da iri yarı, güçlü kuvvetli ve çok heybetli kimseler arasından seçerdi. Kara Mustafa Paşa işte bu yüzden seçilmiş, imparatorluk yönetiminin başına getirilmiş bir adamdı. Huyu da boyuna uygundu. Korku bilmez ve hiçbir şeyden yılmaz bir yavuz kişiydi. Sırtı yere gelmez bir pehlivan, yumruğuna dayanılmaz bir kahraman, tam anlamıyla sahipkırın tanıyıp candan saygı gösterdiği efendisinin ölümünü duyar duymaz, içi yana yana saraya koşmuş, yeni padişahın tahta çıkması töreninde bulunmaya hazırlanmıştı. Veliahtın hasta mizaçlı olduğunu bilmekle beraber, ölen hükümdardaki haşin meziyetlerden, vahşi kudretlerden bir kısmının onda tecelli edeceğini umuyordu. İçağasının getirdiği haber o umudunu birdenbire sarstı, içine elem verdi. Sadrazamı, sakalından dolayı bostancıbaşı sanacak ve ölüm korkusuna düşecek bir padişah, ona, köle ruhlu bir biçare görünmüştü.

Orada da duramadı, eski efendisinin cansız olarak yattığı odanın önüne gitti, düş kırıklığının matemini yüreğindeki yasla karıştırdı, kollarını kavuşturup beklemeye koyuldu.

Biraz sonra kafesten gelen kafile de oraya ulaştı ve Deli İbrahim'in ayakları yeni baştan birbirine dolaştı. Sadrazamın canlı bir piramidi andıran endamından korkuyor, gözleri kamaşmışçasına ilerleyemiyor, geri geri çekiliyordu. Kösem Sultan, kölesinden korkan efendiyi cesaretlendirmek için heybetli veziri oğluna tanıttı.

“Lalan budur aslanım. Padişahlığını kutlamaya, mübarek ayağını öpmeye geldi.”

Kara Mustafa Paşa, içinden kabarıp gelen bulantıyı güçlükle yendi, yere kadar eğildi, “Başınız sağ, tahtınız kutlu olsun ulu hünkâr. Devlet için, memleket için hayırlı olur inşallah” dedi.

Vezirin sözleri çelik bir tepenin konuşması gibi hünkâra sert geliyor ve korkuyla karışık bir hayretle onu süzüyordu. Belki üç, belki beş dakika bu garip durumda kaldı, sonra mırıldandı.

“Bana hile edersiz, âl edersiz.”

Kösem’in sabrı artık tamamıyla tükendiğinden kaşlarını çattı, “Bu kadar naz” dedi, “çekilmez. İstersen tahtı boş koy, yeniden kafese gir!”

İleri gitmeyen deli, şimdi geri dönmeye de yanaşmıyordu. Kudretsiz ruhunda kucak kucağa gelen can korkusuyla taht sevgisinin boğuşmasından bunalarak anasıyla kapı ağasının kolları arasında bocalayıp duruyordu.

Sadrazam, havsalasına sığmayan bu sahneye karşı gözlerini yumuyor, ağalar ve içoğlanları için için homurdanıyordu. Nihayet gene onlar, o saraylılar tarafından Sultan Murad’ın öldüğüne andlar içilerek durum düzeltildi, deli hünkâr cenaze odasına sokuldu.

Kapı ağası eşikten içeri girer girmez ileri atılmış, cesedin yüzünü açmıştı. İbrahim, bu hızlı davranış yüzünden yeni bir densizlik yapamadı, ister istemez ölüye baktı ve gülümsedi. O sapsarı çehre, o kapalı gözler, o hareketsiz beden, kendini boğduracak kudretin artık yeryüzünden silindiğini çirkin bir belagatle anlatıyor ve bu çirkinlik ona, kâinatın en güzel gerçeklerinden daha cazip görünüyordu.

Korkak delide beliren değişiklik yanı başında bulunanları şaşırtacak kadar büyüktü. O fersiz gözler birdenbire ışık içinde kalmış, o iki büklüm beden bir anda dikleşmiş, o titreyen bacaklar çarçabuk çelikleşmişti. Yalnız dudakları kapalıydı, tek kelime konuşmuyordu.

Kösem, kendine geldiğini sevinçle gördüğü oğlunu konuşturmak için yumuşak bir sesle sordu.

“Artık inandın, değil mi, aslanım?..”

İbrahim, gülümseyen bakışlarını cenazeden ayırıp anasına çevirdi, uzun uzun baktı, “Eh” dedi, “padişah olmuşum, inandım gayri.”

“Öyleyse taht odasına buyurun, cülus edin. Lalan seni oraya iletsin!”

İbrahim, sevine sevine ve salına salına odadan çıkar-ken sadrazam, Valide Sultan’a sokuldu, fısıldadı.

“şevketlû hünkâr, kafes kılığıyladır. El öpmeye, ayak öpmeye gelenler onu saçında gülle, dardağan çakşırla görürlerse, nice olur? Lütfedin de kılığına nizam verin.”

Kösem, telaştan ve ıstıraptan bu biçimsizliği unutmuştu, oğlunu tahta oturtmayı saadet bilip terini kurutmaya hazırlanıyordu. Vezirin ihtarı üzerine gamlı gamlı içini çekti, “Rahmetli ammisi gibi allahlık.*” dedi. “Dün-yaya bir pul kadar değer vermiyor. Ancak hakkın var, bugüne bugün padişahtır. Ele güne karşı baş açık çıkması doğru değil.”

Hünkârın ayarını çoktan tespit etmiş olan vezir, kendi kendine, “Karaman’ın koyunu, sonra çıkar oyunu” demekle beraber, kısa ya da uzun hiçbir cevap vermedi,

* Kösem’in ammisi (amcası) dediği I. Mustafa’dır ki tam anlamıyla zır deliydi. Ama onu rahmanî meczub ve veli sayanlar da vardı.

Valide Sultan'ın deli padişahı yakalayıp bir odaya sokuşunu, oradan giyimli, kuşamlı olarak çıkarışını seyretmekle yetindi.

Artık taht odasına gidilmesine bir engel kalmamıştı, bütün güçlükler yenilmiş sayılabilirdi. İbrahim, o odanın kapısı önüne gelir gelmez durdu, arkasından gelmekte olan sadrazama yüzünü çevirdi, sert sert sordu. “Ben padişah değil miyim?”

Sadrazam, hayret içinde cevap verdi. “Belî sultanım, padişahsınız.”

“Ne istersem yaparım, değil mi?”

“Belî padişahım, yaparsınız.”

“Öyleyse dönelim, karındaşımı bir daha görelim!”

Deli adam, tam tahta oturduğu sırada cellatların boy gösterip kendisini suçüstü yakalanmış bir suçlu gibi alaşağı edeceklerini düşündüğünden ihtiyatlı hareket etmeyi tasarlıyor ve eğer kardeşi ölü taklidi yapıyorsa gene istemem teranesini tutturarak yakasını tuzaktan kurtarmak istiyordu. Heybetli vezir onun bu gülünç düşüncesini sezmekten geri kalmadı ama bir şey diyemedi, mahzun mahzun mırıldandı.

“Peki sultanım, görelim!”

Deminki sahne biraz sonra tazeleniyor, ölünün yüzü açılıp Deli İbrahim'e gösteriliyor ve hekimbaşı başta olduğu hâlde bütün saraylılar tahtın, tacın kendisine kaldığı hakkında antlar içerek herife güven telkin etmeye uğraşıyordu.

İbrahim ancak bu ikinci muayeneden sonra korkuyu, telaşı, bocalamayı bıraktı, tahta oturmaya rıza göstererek vezirlere, hocalara, ocak ağalarına el ve ayak öptüdü,

Osmanlı İmparatorluğu’nu keyfine göre idareye başladı. Onun ilk iradesini alan Kösem Sultan’dı ve irade şu üç kelimedenden ibaretti.

“Güzel kadın isterim!..”